

Journalisten moet niet voor anderen denken

Het Vlaams Blok kan als geen andere partij de problemen van de mensen haarfijn benoemen. Het is ook veruit de beste communicator. Het Vlaams Blok is dan ook geen tegenstander die je zomaar klein krijgt. Het is dan ook onbegrijpelijk dat men het cordon sanitaire niet gewoon verboord gooit en het Blok mee in het bad trekt, stelt EVERT VAN WIJK. De ervaring in Nederland toont aan dat het werkt. Maar een belangrijke voorwaarde is wel dat de media in dit land ophouden voor de kiezer te denken. Zo kweek je immers grote underdogs.

Overweegt u te verhuizen na deze monsterscore van het Vlaams Blok, vroeg Frieda an Wijck aan Kristien Hemmerechts a afloop van het slotdebat. 'Nee', antwoordde ze. 'Antwerpen is een prettige stad. En als ik zou verhuizen, zou het lok nog minder tegengas krijgen.' Hemmerechts heeft natuurlijk makkelijk praten vanuit haar herenhuis in de hippe wijk Zurenborg. Maar denken de mensen in de achterstandswijken in Borgerhout of de Seefhoek daar ook zo over? Want daar is de realiteit. Het ouderen nauwelijks nog op straaterven komen. Daar viert werkloosheid en criminaliteit hoogtij. Zolang politici en opinieleiders à la Hemmerechts vanuit hun villawijken en trendy flats die problemen blijven minimaliseren en daar geen daadkracht in plaats van praatkracht tegenoverstaan, zal het onvredegevoel bij brekkelagen van de bevolking blijven overvaren.

Haarfijn benoemen

Het probleem van het Vlaams Blok is ook dat ze de problemen zo haarfijn benoemen, merkte Vera Dua op in het slotdebat. Daarmee sloeg ze de spijker op de kop. Het Vlaams Blok is feilloos de vinger op de zwakke plek in de Vlaamse samenleving: de armoede, de veiligheid en het integratieprobleem. En of de politieke collega's het nu leuk vinden of niet: met de drie punten scoort het Blok enorm. Zolang politieke correctheid het blijft, winnen van het gezond boerenverstand, ligt er nog meer winst in het verlies voor het Blok. Het onduidelijk slap was de argumentatie van de VLD richting CD&V/N-VA dat de harde oppositie alleen nog maar ra koren op de molen was van het Vlaams Blok. Want het is toch 'the task of the opposition to oppose'? Op zo'n onzinnige manier de schuld bij de ander leggen, is ongeloofwaardig. De VLD zal daardoor nog meer mensen vinden die zich in het harnas jagen. Bovendien vormt zo'n uitspraak, wellicht de vraag wie nu nog heeft getwijfeld, een aansporing om de volgende keer ook op het Blok te stemmen.

'ZOLANG POLITIEKE correctheid het blijft winnen van het gezond boerenverstand, ligt er nog meer winst in het verschiet voor het Blok.'

De Tijd

Het had de VLD meer gesierd de hand in eigen boezem te steken. Gewoon toegeven dus dat ze van het migrantenstemrecht een soep hebben gemaakt en dat het natuurlijk helemaal uit den boze was om zo kort voor de verkiezingen als een ruziemakende troep machtswellustelingen over elkaar heen te vallen. Dit gekoppeld aan een positieve, toekomstgerichte boodschap.

Is het niet beter om nu maar eens een korte metten te maken met het cordon sanitaire en het Blok mee in het bad te trekken? De vraag is actueler dan ooit. Met de LPF van Pim Fortuyn hebben we gezien dat zo iets wel degelijk werkt. Waarom ze dat hier in Vlaanderen niet doen, is voor mij een raadsel. Is het een gebrek aan flexibiliteit? Bang het verwijt te krijgen een zwalpend beleid te voeren? Of is het Blok misschien niet die duivelse partij die de politiek en media het grote publiek willen doen laten geloven dat hij is?

Goede communicatie

Een ander belangrijke reden waarom het Blok heeft gewonnen, is zijn goed georchestreerde communicatie. Zelfs na afloop toen de kiezers werden bedankt, stond het nieuwste goudhaantje van de partij, Marie-Rose Morel, geregisseerd naast haar voorzitter te glunderen. Met op de achtergrond een grote poster van de partij, een wapperende Vlaamse leeuw en andere partijsymbolen. Ja, daar was over nagedacht. Dit in schril contrast met de kale, rode bakstenen in de Bottelarij, waar de toespraak van het duo Yves Letorme en Geert Bourgeois pr-technisch

maar zwak was. Juist daarom sprak wijlen Fortuyn altijd in ronde zalen. Zo stond hij altijd tussen de mensen.

Maar ook de media moeten eens dringend bij zichzelf te rade gaan: op vraag van Ivan De Vadder aan professor Kris Deschouwer welke coalities er mogelijk zijn, werd met geen woord gerept over de rekenkundige meerderheid die het Blok en CD&V/N-VA zouden kunnen hebben. En dat terwijl bijna 50 procent van de CD&V'ers volgens een eerdere enquête daar geen problemen mee zou hebben. Waarom werd die optie doodgezwegen? En waarom vroegen tijdens het aansluitende slotdebat Bracke en Co niet echt door toen Letorme de vraag kreeg die heel Vlaanderen op dat moment bezighield: 'Aanvaardt CD&V/N-VA nu wel of niet de uitgestoken hand van het Blok?' Bang als journalist een bepaald etiket te krijgen opgeplakt? In plaats daarvan werd er keurig om de hete brij heengedraaid.

Nederland

Het debat leek trouwens wel een déjà vu, maar dan in een light-versie, van het gedenkwaardige slotdebat tijdens de Nederlandse gemeenteraadsverkiezingen van enkele jaren terug. Ook toen wist het uitgebluste politieke establishment zich geen raad met Pim Fortuyn. En ook nu kon de gevestigde politieke orde zijn degout voor de overwinning van het Blok niet verstoppen.

Er was wel één groot verschil: in plaats van te schoppen, zoals Fortuyn deed, zat Filip Dewinter hier zijn uiterste best te doen om vooral de redelijke schoonzoon uit te hangen. Dit alles was geheel in overeenstemming met zijn nieuwe salonfähige imago. De sneer van Phara de Aguirre - 'we zijn voor vrije meningsuiting' - toen zij vond dat Dewinter iets te lang het woord nam, was dan ook over de rand en bijna illustratief voor de manier waarop vele journalisten met het Blok omgaan.

Onafhankelijke journalisten worden niet geacht voor anderen te denken. Door in dit soort situaties hun politieke voorkeuren te laten doorschemeren in de vraagstelling, versterken ze bovendien de underdogpositie waarin het Vlaams Blok zich graag manoeuvreert. Aangezien de publieke opinie in de regel wel een zwak heeft voor underdogs, jagen ze zonder het te beseffen, zo nog meer kiezers in de armen van het Blok.

De auteur is communicatieadviseur en mediatrainer van politici en bedrijfsleiders